

Enskild motion

## Motion till riksdagen 2017/18:1294

av **Finn Bengtsson (M)**

### Skatten på arbete

---

#### Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om behovet av en fortsatt översyn av skatten på arbete i alla inkomstskikt och tillkännager detta för regeringen.

#### Motivering

I Sverige genomfördes under alliansregeringens korta tid vid makten en rad viktiga skattereformer i syfte att stödja arbetslinjen. Detta är förträffligt för enskilda lönearbetande. Att få behålla mer av sin lön efter skatt ökar individernas självständighet och minskar möjligheterna för osund politisk klåfingrighet i syfte att tillrättalägga andras liv. Att de olika stegen i de så kallade jobbskatteavdragen haft fokus på människor med låga och medelhöga inkomster är också förträffligt då detta ger en bra fördelningspolitisk profil av skattereformeringen på löneinkomster. Detta skapar rätt incitament för att fler ska vilja vara kreativa och bidra till samhällsutvecklingen. När fler än i ett tidigare samhälle som överbeskattat arbete nu istället vill och kan arbeta får vi samlat en större skattebas för bland annat utvecklingen av den gemensamma välfärden, samtidigt som enskilda lönearbetare fått sänkt skatt.

Samtidigt har Sverige tillsammans med en hel del andra länder ett kvarvarande problem med en kraftig progressivitet i skatteskalorna med stigande inkomst. För Sveriges del toppas detta av den så kallade värnskatten på inkomster över 51 300 kronor i månaden, vilket leder till att Sverige från och med 2010 åter har världens högsta marginalskatter på långt över 50 procent av inkomsten.

Orsaken till den höga marginalskattenivån idag kan spåras i att flera avsteg kommit att göras av främst tidigare regeringar från en bredare parlamentarisk överenskommelse som gjordes på 1990-talet för att skapa ett enklare skattesystem. Grundtanken här var överskådlighet, enkelhet och rimliga nivåer i skattesystemet, något som skulle motverka skattefusk, skatteflykt och även andra allvarliga negativa effekter på samhället som ses först på lite längre sikt.

Till de senare hör samhällsnyttiga händelser som inte inträffar, exempelvis arbetstillfällen som inte kommer till stånd eller ens söks, utbildnings- och

forskningsansträngningar som inte påbörjas och kreativa idéer som inte förs vidare till praktiskt genomförande.

Med höga marginalsatser i relativt vanliga inkomstskikt minskar motiven för förkovran genom studielån, då detta helt enkelt inte lönar sig om resultatet visserligen blir en högre bruttolön men på grund av skattesystemets konstruktion upplevs ge en för låg nettoinkomst. Det kanske sämsta med höga marginalsatser är att dessa sannolikt flyttar önskvärda, viktiga och samhällsproduktiva ansträngningar av enskilda utomlands, utan att vi ens märker av det här på hemmaplan annat än att vi halkar efter i den internationella konkurrensen i forsknings- och utvecklingssammanhang.

Flera EU-länder har under senare år försökt minska marginalsatserna med insikten om en hög marginalsatser skadliga effekter på samhällsekonomin. Vissa EU-länder har till och med avskaffat progressiviteten i skattesystemet helt och hållet genom att införa så kallad platt skatt på lönearbete.

Denna ordning kan vara rimlig i länder där flertalet löntagare startar från samma inkomstnivå, vilket dock inte gäller rikare länder som till exempel Sverige. Vi får därför räkna med att viss progressivitet i skattesystemet kommer att bibehållas här med motivet att detta skapar en inkomstfördelning som upplevs som rättvis av majoriteten av skattebetalarna.

Men det är viktigt att progressiviteten inte är så kraftig och brytpunkten för marginalsatser så låg att detta hämmar lusten och motiven för många att avstå från att göra de extra insatser, det merarbete och de risktaganden som utbildning, arbete på obekväma tider och orken att föra idéer till praktisk nytta innebär. Många löntagare drabbas därför ännu idag av en orimligt kraftig progressivitet av sin beskattning vid även måttliga löneökningar. När detta paras med en för låg brytpunkt för marginalsatser, så upplevs det samlade skattetrycket inte som rimligt av denna grupp. De viktiga och naturliga drivkrafter som normalt leder till en löneökning måste verka stimulerande och inte bestraffande genom att nettoökningen av inkomsten kanske upplevs som alltför marginell.

Mot bakgrund av det ovanstående har jag under tidigare år föreslagit att en översyn av skatten på arbetsinkomster med detta perspektiv därför är motiverad att genomföra. Men utskottet avtog motionen med motivet att utskottet alltjämt står bakom den inriktning av skattepolitiken som regeringen föreslagit och inte är berett att tillstyrka motionsförslagen om olika former av lättnader i beskattningen för höga inkomster. Inkomstbeskattningen bör också i fortsättningen bidra till en rättvis fördelning av de gemensamma utgifterna. Likaså valde utskottet även att avslå en likalydande motion under förra riksmötet 2016/17.

Jag vidhåller att en översyn av skatten på arbetsinkomster med detta perspektiv är motiverad att genomföra, med sikte på att försöka fastställa när vi som befolkning blir vinnare på en lämpligt utformad skatteskala.

Fakta från Statistiska centralbyrån visar nämligen på att alliansregeringens politik sänkt skatterna med 136 miljarder kronor men att skatteintäkterna samtidigt ökat med 27 procent i löpande priser sedan 2006–2014.

Dessa skattesänkningar för såväl löntagare som företag var med andra ord en lönsam affär för alla medborgare. Men sänkningen av jobbskatteavdraget är ett exempel på en trolig olönsam affär för staten. Just detta har bland annat nationalekonomen Lennart Flood visat på i tidskriften Ekonomisk Debatt (nr 5, 2015) vad gäller skattehöjningen som en effekt av minskat jobbskatteavdrag.

Rakt av förutses ett försämrat jobbskatteavdrag ge staten runt 2 miljarder kronor i inkomster. Men Flood beräknar att skatteintäkten helt uteblir enbart på grund av de beteendeeffekter som ett minskat arbetsutbud medför (dessutom då oaktat de än mer negativa effekter som lönehöjningar medför).

När regeringen på detta sätt höjde marginalskatten från 57 till 60 %, och detta oaktat höjningen av arbetsgivaravgifterna, kommer allt färre människor av helt rimliga prioriteringar inte att vilja arbeta övertid eller arbeta extra på annat sätt. Jag vill därför att en översyn görs av skatten på arbete i alla inkomstskikt i syfte att försöka säkerställa på vilka nivåer som skatteuttaget verkligen kan garantera att det blir en vinstaffär för oss alla, då jag menar att för staten ofinansierade skattehöjningar inte är vare sig ekonomiskt eller moraliskt försvarbara. Jag vill att riksdagen med bifall av denna motion ger regeringen detta tillkänna.

*Finn Bengtsson (M)*